

DE CRUISE

Toen zijn derde vrouw hem met zijn dertig jaar jongere secretaresse op het tapijt in zijn kantoor had betrapt en ze briesend naar een advocaat was gestapt, die hem nog dezelfde dag de echtscheidingspapieren had gestuurd waarin zij had bedongen dat ze de helft van zijn vermogen en de inboedel kreeg, en toen zijn secretaresse ook nog eens aangifte wegens seksuele intimidatie had gedaan omdat hij haar ontslag had aangezegd als ze niet onmiddellijk aan zijn seksuele wensen voldeed, vond Gerben Hagenaar het even welletjes geweest en hij besloot een cruise te maken. Hij deed zijn toiletpullen en een stapeltje zomerklaren in een reistas, liet zich met de taxi naar het centraal station brengen en nam de hogesnelheidstrein naar Parijs, waar hij overstapte op de TGV naar Marseille, waar het luxe Engelse cruiseschip, de *Lord Mountbatten*, voor anker lag.

Onderweg in de trein had hij zich opgewonden over het gore lef van die oude heks om de helft van zijn vermogen en de inboedel op te eisen en het gedoe bij de rechtbank dat dat ongetwijfeld tot gevolg zou hebben en het nog goedere lef van die jonge slet hem bij de politie aan te klagen, wat ook tot het nodige juridische gedoe zou leiden, om maar niet te spreken van de moeite die hij zich moest getroosten een nieuwe vrouw en een nieuwe secretaresse te vinden, en hij was kortaf tegen iedereen die hij op reis tegenkwam. Eerst blafte hij een medereiziger af die zijn bagage op de stoel had gezet die hij gereserveerd had, en later de conducteur, toen die hem om zijn kaartje kwam vragen en begon te zuchten toen hij het niet snel genoeg te voorschijn haalde. In Parijs moest de taxichauffeur het ontgelden, die hem van Gare du Nord naar Gare de Lyon bracht en volgens hem een omweg maakte, wat ertoe leidde dat deze halverwege stopte en hem uit de auto zette, terwijl zijn opvolger op zijn neus keek toen hij hem maar twee euro fooi gaf.

Pas in Marseille kwam Gerben langzaam tot rust. In de *Vieux Port* was hij op bekend terrein. Hier was hij geregeld naartoe gegaan, als ze op vakantie in Cannes waren. Na een paar dagen aan het strand liggen en rondhangen in het casino zei hij tegen zijn vrouw dat hij in Marseille een Franse zakenrelatie ging opzoeken die een kantoor aan de haven had om met hem het een en ander te bespreken. Hij zou hem uitnodigen voor een etentje in een restaurant, waardoor het laat kon worden en hij ook pas weer laat in het hotel terug zou zijn. Ze hoefde niet op hem te wachten en kon gerust naar bed gaan als ze dat wilde. In werkelijkheid ging hij in Marseille op zijn eentje naar een bordeel en liet zich daar uitgebreid fêteren. Dat deed hij nu ook. Toen hij zich tegen middernacht in een taxi terug naar de boot liet brengen, zinderde de stad van het gesjirp van de krekels, dat 's morgens vroeg plaats maakte voor het gekrijs van de meeuwen rond het schip. Ze wisten de herinnering aan het geteem van de twee verongelijkte feeksen volledig uit.

Hij sliep als een blok toen de scheepstoeter hem de volgende ochtend in alle vroegte uit zijn slaap wakte. Net als de andere passagiers haastte Gerben zich naar het dek om de afvaart mee te maken. Het was er een drukte van jewelste. De zon fonkelde als een briljant op het lichtblauwe velours van de hemel en de zee was zo glad als een pas gestreken tafellaken. Op de wal stonden slechts enkele mensen, van wie er maar een paar naar hen zwaaiden, maar op het dek zwaaide bijna iedereen. Gerben liet zijn blik over de menigte glijden en kon een gevoel van teleurstelling niet onderdrukken, toen hij vrijwel alleen maar vijftigplussers zag en nog geen handjevol knappe, jonge vrouwen.

Hij troostte zich met de gedachte dat de meesten nog in bed lagen en zo lang mogelijk uitsliepen om er jong en mooi uit te blijven zien. Voor hem, natuurlijk, voor wie anders? Tot die tijd zou hij zich moeten behelpen met de kamermeisjes van wie er ongetwijfeld tientallen aan boord waren. Of, wacht eens.

Hij liep naar de informatiebalie in het midden van de lounge en richtte zich tot de juffrouw die daar zat. Ze stond op en kwam naar hem toe.

'What can I do for you, sir?'

'Is there an escortservice on board?'

Ze knipperde zenuwachtig met haar ogen, maar herstelde zich onmiddellijk.

'I am afraid not, sir.'

'Too bad.'

'Is there something else I could do for you, sir?'

Hij plooide zijn lippen tot een wellustige glimlach.

'Well...,' grinnikte hij.

Ze bloosde, sloeg haar ogen neer en wendde zich af.

De rest van de dag bracht hij net als iedereen door met over het dek flaneren, een terrasje pikken en gesprekken aanknopen. Toen sommige mannen hoorden dat hij beurshandelaar was, vroegen ze hem hoe hij te werk ging en wilden graag tips van hem hebben over fondsen waarin ze het beste konden beleggen. Hij hielp hen uit de droom en zei dat hij geen gewone beurshandelaar was, maar iemand die *à la baisse* handelde, hij kocht aandelen van noodlijdende fondsen op om ze later met winst weer te verkopen.

'De een zijn dood is de ander zijn brood,' liet hij er meesmuilend op volgen.

Voor de meesten was dat reden genoeg om niet door te vragen, maar de enkeling die het toch deed, legde hij uit dat bij dat soort handel alles draaide om het nemen van risico's waarbij je uiteindelijk zelfs bereid moest zijn om het tafelzilver van je schoonmoeder te verkopen, desnoods met de schoonmoeder erbij. Zijn holle cynische lach vond weinig bijval.

Aan het einde van de middag ging hij naar het casino. Ook daar wemelde het van de oudjes. Of nee, wat zag zijn oog? Warempel, aan de roulettetafel in de hoek stond een slanke blonde *vamp* in een satijnen witte, zwaar gedecolleteerde avondjurk met een cocktailglas in haar handen en keek glimlachend in het rond. Het zou hem niets verbazen als zij door de directie van het casino was ingehuurd om rijke oude mannen zoals hij het geld uit hun zak te kloppen, maar wat maakte het uit? Betaalde lol was ook lol. Hij liep naar haar toe met een stapel fiches, die hij haar met een brede grijns voorhield. Ze bleek graag bereid om samen met hem een gokje te wagen, maar het pakte steeds verkeerd uit en na een tijdje was de lol er vanaf.

'Kan ik je nergens anders een plezier mee doen?' vroeg hij.

Ze keek hem met een scheef oog aan.

'Zoals?' vroeg ze.

'Een glas champagne in mijn hut,' liet hij erop volgen.

Onmiddellijk wendde ze haar blik op een rijzige grijsaard bij de ingang.

'Een andere keer misschien,' zei ze. *'Ik zie daar een oude bekende die ik graag wil spreken.'*

Hij haalde zijn schouders op en ging aan de bar zitten, waar hij het op een drinken zette en probeerde een paar vunzige grappen uit op de barman, die plichtmatig lachte.

Toen het schip 's avonds de haven van Napels binnenliep was hij dronken en hij liep van de menigte op de voorplecht weg naar het achterdek, waar hij over de reling in zee kotste. Onmiddellijk schoten de meeuwen die boven het kielzog hadden gehangen erop af.

'Bye bye,' riep hij en hij waggelde naar zijn hut.

De volgende dag brachten ze door in Napels, waarvan ze de *highlights* deden: 's morgens het rumoerige centrum met een paar kerken en 's middags Pompëi en de Vesuvius. Terug aan boord stond het diner weer klaar, waaraan hij zich rijkelijk tegoed deed. Hij sleepte zich door de gesprekken met de hem omringende oudjes en besloot daarna de stad in te gaan op zoek naar jeugdig vertier. Op de hoek van een straat werd hij aangeklampt door een jong gekleurd grietje in beige hotpants die de uiteinden van haar rode satijnen blouse in een strik boven haar buik had samengeknoopt, zodat ze eruitzag als een bonbon in cadeauverpakking. Wat hij in haar blouse zag, deed hem watertanden. O, als hij die strik eens mocht lostrekken. Ze knikte naar hem en hij knipoogde naar haar, waarop ze hem meenam naar een obscuur hotel in een achterafstraatje, waar hij de receptionist, die beweerde dat ze '*much too young*' was, moest omkopen om zich met haar te kunnen afzonderen, en liet zich uitgebreid door haar verwennen.

Terug aan boord verkeerde hij in een uitgelaten stemming, wat hem ertoe bracht een kamermeisje dat met een vol dienblad in een gang voor hem uitliep, over haar achterste te wrijven en haar in haar nek te hijgen, met als gevolg dat zij haar beklag deed en de tweede stuurman aan de deur van zijn hut kwam om hem te waarschuwen.

'*If it happens again, we'll put you off board,*' zei hij.

Hij beloofde beterschap en sliep vaster dan ooit.

Verder ging het door de straat van Messina naar Bari, een lelijke, futloze havenstad, waar het ritueel van de vorige dag zich herhaalde, met als klapper een ritje met een amazone die het voor het driedubbele van de normale prijs zonder condoom wilde doen. Dat ze dat risico voor hem wilde nemen, wond hem extra op.

Opnieuw kwam hij uitgelaten terug aan boord, maar kennelijk waren de kamermeisjes voor hem gewaarschuwd, want telkens als hij er een in een gang ontmoette, maakte ze dat zij wegkwam.

'*I love you!*' riep hij haar grinnikend achterna.

Ook in Venetië kreeg hij wat hij wilde, al lagen de tarieven daar een stuk hoger. Omdat hij de stad met al zijn drie vrouwen al een keer bezocht had, liet hij de bezienswaardigheden voor wat ze waren. Bij de afvaart van het cruiseschip aan de achterzijde van het Isola di San Giorgio spoelden de hekgolven over de trappen van de kade aan de overzijde en bezorgden de toeristen die daar stonden om het kolossale gevaarte te zien vertrekken, natte voeten, wat zijn onbedaarlijke lachlust opwekte.

'Kijk dan toch ook uit waar je gaat staan, stelletje hansworsten,' riep hij hen toe.

Van Venetië voeren ze in een paar dagen naar Athene. Hij verveelde zich dood aan boord en verspeelde een fortuin in het casino, maar het was nog geen half procent van wat hij bezat en met Athene in zicht en de jonge Atheense godinnen die daar stonden te popelen om hem te troosten, kon zijn humeur niet kapot. Dit keer had hij echter pech, want de meisjes die hem oppikten, stonken naar knoflook en ze deden het alleen om het geld, snel en routineus.

Terug aan boord probeerde hij in zijn hut het kamermeisje te verleiden dat hem zijn whisky kwam brengen. Toen zij hem bij de deur zijn dienblad aanreikte, liet hij zijn peignoir openvallen en toonde haar trots zijn mannelijkheid, waarop zij rood aanliep en een kreet van schrik uitstootte, wat hem snel naar zijn portemonnee deed grijpen.

'Here,' zei hij, terwijl hij een biljet van honderd euro op het dienblad gooide. 'Don't tell anybody.'

Gelukkig kwam er niets van en toen ze elkaar weer tegenkwamen, deed ze alsof ze hem niet herkende en liep hem straal voorbij.

Enfin, van Athene ging 't in twee dagen naar Istanboel. Ook daar bezochten ze overdag de belangrijkste monumenten: de Aya Sophia, de Blauwe Moskee en de bazaar, waarna ze met hun allen aten in een luxerestaurant met uitzicht op de Bosporus. Terwijl de andere passagiers gezamenlijk terug naar de boot liepen, trok hij weer in zijn eentje de stad in. Dit keer echter geheel en al tevergeefs. Als er al hoeren in Istanboel waren, dan liepen ze niet 's avonds op straat. Omdat ook hier iedereen uit zijn mond stonk, vond hij het maar half zo erg.

Voort ging het naar Alexandrië in Egypte, ook nu weer een reis van enkele dagen. Onderweg kwamen ze in een storm terecht, die de kapitein ertoe bracht om via de intercom alle passagiers dringend te verzoeken in hun hut te blijven. Hij trok er zich niets van aan en liep naar het achterdek om een frisse neus te halen. Dat werd hem bijna fataal. Het scheelde weinig of hij werd door een golf opgenomen en van boord geslingerd. Een matroos zag het en redde hem nog net op tijd.

'Don't tell the captain, please,' zei hij en hij hield hem een biljet van honderd euro. De matroos nam het geld aan, maar rapporteerde het voorval niettemin aan zijn meerderen.

'Last warning, sir,' gebod de tweede stuurman streng.

Hij knikte en zon op een list de matroos die hem had aangegeven, een loer te draaien, maar zag hem nergens neer en besloot het te vergeten.

De verveling sloeg weer toe. Het drijvende paradijs, waar je aan brood en spelen niets te kort kwam en dat zo schoon en hygiënisch was dat je er van de vloer kon eten, veranderde in een ingeslapen provinciedorp van zelfgenoegzame *boomers*, die vonden dat ze hun zaakjes goed voor elkaar hadden en elkaar joviaal op de schouders sloegen.

Hagenaar dacht dat hij gek werd.

Gelukkig kwam hij in Alexandrië weer aan zijn trekken. Als je de folders mocht geloven dan was de stad net als in de oudheid een smeltkroes van culturen. Het havenkwartier met zijn welig tierende prostitutie vormde er het levende bewijs van. Nooit had hij een zwarte met blond kroeshaar gezien, maar daar liepen er verschillende rond, en hij kwam van alle markten thuis.

Ze bleven er een dag en gingen toen naar Tunis. Nog maar nauwelijks voeren ze de haven binnen of ze werden in een bus gepropt voor een tochtje naar Carthago, een grote hoop oude stenen aan de rand van de woestijn, veel meer was er van de oude hoofdstad van het Punische rijk niet over. Hagenaar besloot in de bus te blijven en een tukje te doen, een goede beslissing zoals later bleek, want de excursie was voor veel van zijn medepassagiers een aanslag op hun portemonnee en hun maag. Niet alleen waren ze bij terugkomst tientallen euro's lichter, maar ze hadden ook last van acute diarree. De aanblik van al die mensen die

hun billen samenknepen, zenuwachtig heen en weer liepen en elkaar verdrongen in de rij voor de toiletten van het restaurant waarvoor de bus geparkeerd stond, was hilarisch.

Zijn leedvermaak bereikte echter een hoogtepunt toen ze onderweg van Tunis naar Malta een paar bootjes met Afrikaanse vluchtelingen zagen. De stakkers dreven stuurloos midden op zee rond zonder voldoende proviand en vers drinkwater en staken hun handen naar hen op voor hulp, wat hem ertoe bracht aan de bar van de lounge een paar plastic flesjes Spa te kopen en hen die toe te gooien. Een paar keer mikte hij opzettelijk verkeerd en kwamen de flesjes niet in de bootjes, maar in het water eromheen terecht. Om ze te pakken te krijgen moesten de Afrikanen overboord springen en ernaartoe zwemmen.

‘Zwem, zwem, zwem!’ riep hij van over de reling vandaan.

Een paar haalden het niet en verdronken, wat voor hem het sein was een nieuw flesje overboord te werpen en een nieuwe wedstrijd te beginnen. Onwillekeurig herinnerde het hem aan zijn beurscarrière, waarbij het ook om grote risico’s ging.

‘*A la baisse, à la baisse,*’ riep hij.

Zijn enthousiasme bleef niet onopgemerkt. Vanaf de brug kwam de eerste stuurman naar hem toe.

‘Wat bent u aan het doen?’ vroeg hij afgemeten.

‘Dat ziet u toch? Ik help ze,’ riep Hagenaar opgewonden. Hij was weer helemaal in zijn element.

‘Dat hoeft u niet te doen,’ zei de stuurman gedecideerd, ‘we zijn bezig een sloep uit te zetten met levensmiddelen voor hen. Volgens mij bent u met iets heel anders bezig.’

Hagenaar keek hem uitdagend aan.

‘Hoe minder er naar Europa komen, des te beter toch,’ zei hij.

‘In Malta zetten we u van boord,’ zei de stuurman.

‘Dat zal me een zorg zijn,’ zei Hagenaar. ‘Doe wat u niet laten kunt.’

Zover kwam het echter niet.

Ver voor de kust van Malta werden de motoren stilgelegd. De kapitein liet omroepen dat iedereen zich op het middendek moest verzamelen. Toen dat niet veel later was afgelopen, verscheen hij op de commandobrug verscheen. Hij had een microfoon in zijn hand en raspte zijn stem.

‘We hebben de motoren stilgelegd, omdat we via de radio een ernstig bericht hebben ontvangen,’ zei hij met een zuinig gezicht. Zijn uitdrukking leek op die van de beursvoorzitter als bij een crisis de effectenhandel moest worden stilgelegd. ‘Op verschillende cruiseschepen over de gehele wereld zijn besmettingen van een ernstige, levensbedreigend virus geconstateerd. Voordat we verder kunnen varen moet iedereen getest worden. Ons medisch team is hiervoor uitgerust en begint daar zo dadelijk mee in de eetzaal. Iedereen wordt alfabetisch op achternaam opgeroepen, houdt u zich daarom gereed.’

Een paar seconden lang was het doodstil, daarna leek er een huivering door de massa te gaan. Iedereen begon druk te spreken en te gebaren, terwijl men langzaam in de richting van de eetzaal liep.

De hele middag lang werden er tests afgenomen. Wie was getest, kwam weer terug op het middendek om aan zijn partner en kersverse, nieuwe vrienden en bekenden die hij aan boord had opgedaan, verslag uit te brengen. Men zocht steun bij elkaar.

Uiteraard werd ook Hagenaar getest.

's Avonds werd hij door de kapitein in zijn hut opgezocht. Hij droeg een mondkapje, waardoor Hagenaar zich afvroeg of hij besmet was. Het tegendeel bleek het geval. Niet hij, maar Hagenaar zelf bleek besmet, als enige aan boord.

'Ik neem aan dat u weet wat dat betekent,' zei de kapitein.

Hagenaar haalde zijn schouders op.

'Nou ja,' zei hij. 'Ik moest in Malta toch al van boord.'

'We worden niet toegelaten tot Malta,' zei de kapitein, 'niet met u aan boord. Het gevaar van besmetting is te groot. Op Malta is men niet op een epidemie voorbereid.'

Hagenaar lachte.

'Des te beter,' zei hij. 'Dan blijf ik aan boord totdat u koers zet naar een andere haven. Samen uit, samen thuis.'

'Ik ben bang dat dat niet zal gaan,' zei de kapitein. 'U vormt een te groot risico voor ons. U houdt zich niet aan de voorschriften die hier aan boord gelden. We kunnen u wel in quarantaine nemen, maar dat heeft met iemand als u geen zin. U haat uw eigen gang en voor je het weet is iedereen besmet.'

Hagenaar begon iets te vermoeden.

'Wat stelt u dan voor?' zei hij.

'Wij rusten een sloep met levensmiddelen uit en zetten u van boord,' zei hij.

Hagenaar verstarde en hij kreeg een brok in zijn keel.

'Ik alleen in een sloep,' zei hij ongelovig.

'We hebben geen andere keuze,' zei de kapitein.

'Maar daarbuiten wordt op mij geloerd,' riep hij.

'Dat is uw probleem, niet het onze,' zei de kapitein.

'Als ze mij te pakken krijgen, word ik levend gevild.'

'Zoals gezegd, dat is niet ons probleem, ik moet in de eerste plaats denken aan mijn bemanning en de andere passagiers.'

Hagenaars mond zakte open, voor het eerst van zijn leven was hij sprakeloos.

'Ik kan u geld bieden, alles wat u wilt. Een ruime aanvulling op uw pensioen, geld voor uw kinderen en kleinkinderen, zeg het maar.'

'Het gaat niet om het geld, maar om de veiligheid. Met uw geld beschermt u ons niet tegen een epidemie, het gaat om uw gedrag. U bent een roekeloos persoon.'

Hagenaar staarde hem aan.

'Een helikopter, een helikopter,' krijste hij. 'Ik wil dat een helikopter mij komt halen.'

'Van welk land?' zei de kapitein. 'We bevinden ons in internationale wateren.'

'Van hetzelfde land dat die bootvluchtelingen hier uit het water vist.'

'Dat gebeurt pas als ze in territoriale wateren komen. Met een beetje geluk komt u dat ook.'

Hagenaar was ten einde raad.

'Dat kunt u niet doen,' riep hij, 'Met welk recht?'

'Het recht op zelfbehoud,' zei de kapitein. 'Maar maakt u zich geen zorgen: er bevinden zich voldoende lunchpakketten en flesjes water aan boord van die sloep om u in leven te houden totdat u in territoriale wateren komt.'

'Maar dat is juist het probleem,' zei Hagenaar, 'dat weten die nikkers.'

Zijn stem stokte en hij sloeg zijn ogen neer.

‘Ik denk dat we zijn uitgepraat,’ zei de kapitein.

Hagenaar beet op zijn lippen.

‘Dat bedoelde ik niet zo, dat van die nikkers.’

‘Even goed denk ik dat we zijn uitgepraat,’ zei de kapitein. ‘Ze komen u over een half uur halen. Tot die tijd kunt u uw reistas inpakken met alles wat u nodig heeft. Tot ziens en veel geluk.’

Een half uur later kwamen vier potige mannen met mondkapjes Hagenaar halen en zette hem in een sloep, die langzaam buitenboord werd getakeld. Toen de sloep met de bodem op de oppervlakte van het water terecht kwam, veerde Hagenaar als vanzelf op. Hij klemde zich vast aan de zijboorden en probeerde zijn evenwicht te bewaren. Hulpeloos keek hij naar boven, waar de bemanning de passagiers op afstand probeerde te houden.

‘Good luck,’ hoorde hij van alle kanten roepen.

Een beetje geluk, dat kon hij nu wel gebruiken.